

heemkunde kring
DE VIERSCHAER
WOUW

scouting
WOUW

Vijftig gouden scoutingjaren

Ouders van nu....

Ouders van nu hebben het niet altijd even gemakkelijk als ze kinderen bij scouting hebben. Lianne Hopmans slaakt daarom als kop van haar verhaaltje de kreet:

Help! Mijn zoon is welp

Op de vraag om een stukje te schrijven over onze ervaringen als ouders van een stel scouts zeg ik enthousiast "ja".

Dat lijkt me wel leuk. Maar de vraag komt net voor onze kampeervakantie en zodoende zit ik - eenmaal terug thuis - nog tussen de tassen en dozen waarvan de inhoud zijn gewone plek in huis nog terug moet vinden. En nu moet dat scoutinggevoel zwart op wit worden gezet.

Want dat is het toch vooral: Een gevoel. Wie zich liever alleen door zijn gezonde verstand laat leiden kan dat scoutinggebeuren maar beter links laten liggen. De dozen en tassen om me heen kunnen me mooi helpen dat uit te leggen.

Want heb je voor de clubochtend van de afgelopen zaterdag de doos met verkleedspullen overhoop gehaald voor de play-backshow, dan kun je voor de volgende zaterdag in de gereedschapskist duiken omdat de welpen met hamer en beitel op de club verwacht worden. Klim de week daarna naar de zolder om oude lakens op te zoeken; trek de naaidoos open als je zoon pleisters heeft leren plakken en een insigne verdiend heeft. Niet lang daarna regenpakken en kaplaarzen opsnorren, want "een echte scout" (citaat van mijn zoon) kan tegen regen, maar toch liefst wel goed ingepakt.

Moet ik nog verder gaan? Ja, natuurlijk: Het hoogtepunt van het jaar: Het kamp. Je merkstift loopt stress op. Zuchtende moeders vinden elkaar bij het schoolplein: Voor elke kampdag andere verkleedspullen, wat een idee! Nog maar snel even een kleine West-Brabantroute rijden om dat allemaal bij elkaar te sprokkelen.

Een groep Wouwse welpen tijdens een van de vele kampen. (Collectie P. Elst-Wouw).

Dit heeft niets met gezond verstand te maken, en dan heb ik het alleen nog maar over het inpakken gehad. Want ouders worden ook geacht zelf in actie te komen. Vaders dienen aan katrollen te hangen, zeephel-lingen af te glijden of een helmenrace te houden. Hele gezinnen soppen begin januari door de dooiende sneeuw. Zonder de soep van Kees zouden ze wellicht het einde van de tocht niet halen.

Op kamp

Nee, dit moet je niet verstandelijk benaderen. Beter kan ik een paar momenten naar voren halen waarop het scoutinggevoel er zeer duidelijk is:

- Hemelvaart 1995. Na een drukke periode thuis zijn we met ons gezin neergestreken op een Zuid-Limburgse camping. Op woensdagavond zullen we van daar uit onze twee oudste zoons naar het scoutingkamp brengen. Zonovergoten heuvels om ons heen. De campingbaas vult het zwembad en de kinderen kunnen hun eerste frisse vakantieduik nemen. Niets te wensen over, zou je zeggen. Nou, voor die twee welpen wel: "Was het maar alvast woensdag!"

- Hemelvaart 1996. Zondag. Het jubileumkamp zit er op. Aan het overgebleven lekkers van de overvloedige barbecue van de avond tevoren komen we amper toe. Want twee zoons trekken ons aan onze mouwen naar de plekjes waar ze de afgelopen dagen hebben lopen genieten. Vooral het bos bekijken:

"Daar hing een touw..., een net..en wij moesten dan zo....."

Vier dagen vrijbuiteren in de wetenschap dat toch altijd de vertrouwde mensen van de leiding in de buurt zijn om op terug te vallen.

Ach, dat inpakken viel toch eigenlijk ook wel mee, denk ik. Volgende keer maar weer gewoon doen.

Ik ben bang dat mijn gezonde verstand het voorlopig nog niet gaat winnen.

Wouw, augustus 1996.

Lianne Hopmans

Deze uitgave werd mede mogelijk
door de financiële steun van de
Drankencentrale "Wouw" B.V.

